MADZINE III

MAD ride
ROMANIA 2022

art zoo

MADZINE III

Zina conține texte și imagini de: alecs, Alexandra, Arina-Ilinca Gheorghe, BAM, Cătălina Matei, Dan Guft, Dan Tomuță, Daria-Maria Pană, Emilia Mardare, G. Yasmina, Gabri Roșca, kary, Mara Cioroianu, Maria David, Maria Martelli, Nancy Pascale, Nichola, No one, Oana Giuverdea, oana ungureanu, Paul Golban, Raluca de Soleil, Rareș P., sven, Zia.

Redactare si corectură: oana ungureanu, Raluca de Soleil
Technoredactare si copertă: Oana Giuverdea
Ilustrație copertă: Gabri Roșca

Tipar executat la tipografia editurii frACTalia.

MADZINE III
© Mad Pride România, 2022

Această antologie a apărut cu sprijinul
Festivalului de Film Queer ART200

PROIECT CO-FINANȚAT DE:

ART200 este un proiect co-finanțat de Administrația Fondului Cultural Național. Proiectul nu reprezintă în mod necesar poziția Administrației Fondului Cultural Național. AFCN nu este responsabilă de conținutul proiectului sau de modul în care rezultatele proiectului pot fi folosite. Acestea sunt în întregime responsabilitatea beneficiarului finanțării.

Despre zină

MADZINE este o revistă creată de persoane mad pentru persoane mad, neurodivergente, cu dizabilități — cu scopul de a ne celebra existența și spune poveștile cu propriile voci.

Pentru contribuitorx — suntem onoratx că ne-ați oferit încredere trimițând contribuțiile voastre pentru a fi publicate în zină. Vă mulțumim că ne-ați permis să vă citim și să vă privim prin prisma creațiilor voastre. Ne identificăm și ne simțim acasă printre cuvintele și imaginile ce urmează.

Probabil unele dintre cele mai dificile și comune experiențe pentru noi, persoanele mad, sunt singurătatea, alienarea și izolarea din cauza alterității. Sperăm ca paginile acestea să servească drept comuniune, să fie o regăsire, o întâlnire cu persoane necunoscute care deseori ne înțeleg mai bine decât familia, colegii, prietenii — majoritatea. Noi așa am simțit.

Multx am emigrat ca să evadăm circumstanțe abuzive din țară și am pierdut speranța că vindecarea poate co-exista cu trauma stocată în același spațiu fizic și cultural. Astfel, pentru vorbitorx de română din diaspora poate fi terapeutic să citim, în română, despre experiențe emoționale cu care rezonăm puternic. Ajută familiaritatea culturală — recunoaștem situații, discursuri, detaliile abuzurilor — dar mai ales similaritățile dintre noi, membrx comunității mad din țară. De exemplu, în “dezamăgire pe repeat”, Nichola poate reprezenta atât vocea noastră interioară cât și permisiunea de care avem nevoie ca să ne debarasăm de vina pusă incorect pe umerii noștri de către patriarhat. Poate că și tu ai citit că nu e vina ta, în engleză, însă nu a avut același efect.

Fiecare pagină e o bucată de fir care ne înconjoară și formează un cerc — un spațiu fictiv unde putem să ne exprimăm nebunia creativ, să ne înțelegem mai bine și să visăm împreună la un microunivers decentralizat, cooperativ, în care avem grijă unx de ceilaltx respectând consimțământul, autonomia și nevoile personale.

Ordinea contribuțiilor e inspirată din jazz — cu tranziții, suișuri, coborâșuri și schimbări de direcție imprevizibile, spunând povestea unor gânduri și stări emoționale complexe, unde muzicienii sunt textele și imaginile care comunică între ele.

Despre noi

Mad Pride este mișcarea socială internațională a supraviețuitoxrxlor psihiatriei împotriva instituțiilor opresive care ne sedează, întemnițează, patologizează, torturează psihic și fizic, și care sunt responsabile pentru moartea a unui număr ascuns de prizonieri și utilizatori. Respingem modelul biomedical paternalist în care devierea psihologică, neurologică și comportamentală de la normele culturale reprezintă o boală ce trebuie tratată cum consideră psihiatrii, psihologii și academicienii. Luptăm pentru dreptul la autodeterminare și autoreprezentare a tuturor persoanelor cu suferințe psihice și urmărim revendicarea și subminarea folosirii în sens peiorativ a termeni precum “nebun”, “țăcănit / țicnit”, “psihopat / schizofrenic”. Cerem abolirea spitalelor și centrelor psihiatrice, încetarea folosirii mijloacelor de restricție și a medicației forțate, transparență totală privind efectele secundare și riscurile medicațiilor psihiatrice, cât și acces gratuit la servicii de terapie și grupuri de sprijin pentru persoane asigurate și neasigurate medical, care locuiesc în mediul rural sau urban.

Pentru o scurtă istorie a mișcării Mad Pride vezi **The Lunatics Are Back In Town: Bringing Mad Pride Back – Freedom News.**

Pe această cale vrem și să invităm cititorx neurodivergentx / mad / nebunx / în suferință să devină membrx ai grupului de facebook Cuibușor, o comunitate unde ne putem spune ofurile și cere / oferi ajutor emoțional, social, pragmatic și financiar reciproc.

Grupul nostru are în momentul de față 605 membrx și, în medie, săptămânal apare o problemă care ar putea fi redusă sau chiar rezolvată cu ajutorul banilor. Trăim într-o societate capitalistă, și implicit abilitistă, ceea ce înseamnă că deseori suntem pusx în situații limită, care ne amenință supraviețuirea.

Depindem în totalitate de donații pentru a putea redistribui fonduri membrxlor Cuibușor și altor persoane care au nevoie. Până în prezent, am susținut financiar persoane cu costuri asociate externării, locuirii, transportului, terapiei, consultațiilor, medicației și analizelor.

Apelăm așadar la solidaritatea voastră pentru a putea răspunde nevoilor comunității noastre. Oricât de puțin contează. Puteți contribui prin una din următoarele variante: patreon, paypal, revolut, transfer bancar.

Găsiți datele pe rețelele de socializare Mad Pride unde puteți afla și mai multe informații despre noi și pe **linktr.ee/madprideromania**

Mai mult

Câteva persoane din comunitatea noastră ne-au comunicat că preferă ca textele să nu aibă avertizări de conținut pentru că anticiparea unui subiect cu potențial retraumatizant le provoacă anxietate. Am decis să creăm două versiuni, una cu note de conținut și una fără. Scopul avertizărilor de conținut este să oferim oportunitatea de a alege dacă și când vreți să citiți fiecare text în parte, în funcție de experiențele personale. Spre exemplu, o persoană cu fobie de ace poate evita un text care detaliază o procedură care implică seringi, însă alege să citească un text care descrie abuz emoțional pentru că o face să se simtă mai puțin singurx. Deși nu am putut să o printăm și pe cea fără note de conținut, am creat totuși o astfel de variantă online. Dacă nu știți ce variantă preferați, încearcați-le pe amândouă și spuneți-ne și nouă într-un mesaj pe rețelele de socializare sau email. De asemenea, vrem să știm ce v-a plăcut și ce nu ca să evităm sau reparăm pe viitor.

Îmbrățișări vindecătoare și revoluționare,
oana & Raluca & Oana
Mad Pride România
septembrie 2022

În vizită la Văcărești / **Alexandra**

Te-au făcut mototol și te-au aruncat —
Între pereții zgâriați, ultima dată zugrăviți cam pe când te-ai născut
Cu goluri imense, contrastate de linoleumul pe care paznicul,
Rezidenții, infirmierele și tu, călcați apăsat atât la intrare, cât și la ieșire.

Paturile cu saltele, cu arcuri și cearceafuri murdare,
Schimbate câțiva nebuni înaintea ta,
Și scaunele inconfortabile, pe care confuz te întrebi
Cum pula mea am ajuns aici?

Ce-am făcut să merit asta?
Cearcănele de sub ochi nu sunt destul de convingătoare
Pentru a primi o doză mai puternică —
Insomnie mixtă, experimentul lor până găsesc rețeta perfectă...

Ești o rețetă de mâncare complicată, iar ei, bucătarii
Cu restaurante și patru stele Michelin.
Ești spatele de pui gătit acum câteva veri,
Trântit peste orezul nefiert și nesărat de la prânz.

Primești ceai cald, afară caniculă,
De mentă, perechea perfectă alături de țigările
Fumate în curtea din spate —
Cum am ajuns aici?

Trezindu-te în mijloc și, pentru prima dată,
Simțindu-te “normal”, un coș pe o față plină de acnee —
Cum ești văzut în afara spitalului e problema sau cum te simți acolo?

Nu contează răspunsul — ești dus cu pluta.
Ți-ai permis să nu porți măști și plătești consecințele.
Dar vei fi bine, la ieșirea din spital
Îți e prescris să pretinzi mai mult.

Ești cel mai tânăr internat și, deși introvert,
Când ți se cere o țigară vei rămâne la povești.
O fumați pe a doua. A treia. Un pachet.
Tot ce aveți în comun sunt țigările de import —
Și constipația... Noroc că nu au deloc hârtie igienică
și e căcat pe pereți.

Cei mai bătrâni și veterani, însă...
Nu au puterea de a vorbi cursiv.
Ajungi la filtru și tragi inclusiv din el și nu știi
Dacă simți milă sau vrei să urci la etaj pentru a scăpa.

În sala de mese se întâmplă, în sfârșit, ceva —
Un TV afurisit are o telecomandă cu care impulsiv schimbi canalele
Oprești la muzică — rock vechi — genul îmbâcsit de praf
Și noua bătrână, cu ochii lăsați, schimbă pe Bollywood TV.
Peste câteva ore vorbește cu peretele —
De mâini și picioare murdare legată strâns
Și sedată.

Ești la ultimul etaj și curiozitatea te mănâncă,
Te oprești la etajul unu', unde se zvonește că e cel mai rău
Și te aștepți să nu se intâmple nimic —
Un bătrân urlă, legat de pat.

Privești scena, întrebi ce are și rezidenta ți-o taie din scurt, amuzată,
"Nu-ți bate capul, nici noi nu știm."

Următoarea zi îl vezi plimbat pe targă — Mort.

am obosit să fiu tot și nimic în același timp **/ sven**

Imovane, alcool și legale **/ Alexandra**

După acea vară am dormit zilele
Pentru a oferi nopților prilejul perfect
Pentru psihoze, paranoia și singurătate.
Pentru toți restul păream doar lovită în cap.

“Ce dracu e cu nebuna asta?”
Fără să știe, însă, că mă adânceam, zi de zi,
În moarte și
orice ar fi adus-o alături de mine.

Îmi plăceau luminile —
Haosul, poluarea fonică, niciun moment de liniște...
Ar fi fost periculos să-mi adun gândurile.
Astfel, de fiecare dată când deschideam gura,

Psihoza vorbea în locul meu.
Fizic eram acolo, însă nu mai dețineam de mult controlul —
Orice venea din perspectiva altor entități separate de mine
Părea împotriva mea...

Cum altfel ar fi fost, ținând cont că,
Deși mergeam cu trenul către moarte de nenumărate ori,
Controlorul își desena prezența lângă mine,
Aruncându-mă pe peron că nu aveam bilet.

beyond repair[1] **/ Oana Giuverdea**

1. a nu mai putea fi reparat

Monosilabic **/ Alexandra**

Când toți dorm, sunt un univers multidimensional —
Căci lumina-mi arde esența, mă afund în banal...
Închideți ochii și voi încerca să fiu cea mai frumoasă piesă de teatru
Dar dacă tactil îmi simțiți cearcănele, s-ar putea să devin un circ de nebuni.

Sunt cineva într-o lume plină de nimeni,
Și într-o lume plină de nimeni, cine sunt eu?
Simțul identității mele e monosilabic —
Acum sunt echinops și următorul ceas devin lalea.

Tu cine ești când toți te privesc așa?
Ei te văd ca pe un nimeni, pentru mine însă...
Ești lumea mea.
De la un fluture zănatic, eu — propeala gardului.

Borderline.. / **Tomuță Dan**

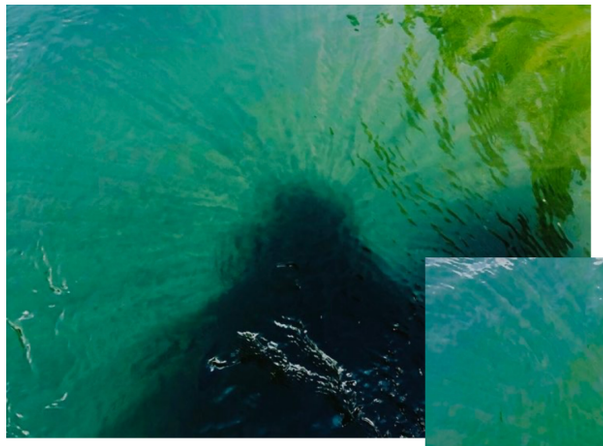
Aici borderline nu e deloc ok
nu poți fi cine vrei
mă arde pe dinăuntru, văd doar suicid
doar în confesare trăiește și pentru
îmi blochează deciziile, mă fraierește
îmi adoarme visele în care adoram să cred

Borderline nu este un moft, se pune pe minte din timp,
se închide-n-tr-un azil
sunt la graniță cu viața, în moarte prea des am speranța
că mă va elibera
pare neînțeles de nimeni, e ca o limbă străină

Borderline pune pânză peste tot, de-aia strig NU MAI POT
combină depresia cu fericirea până nu mai simt nicio satisfacție

Borderline nu e niciun demon, doar multe experiențe
care vibrează la unison
nu mă lasă să sper, să cer ajutor mă feresc
se trezește cu mine odată, iar dacă rămân treaz
nu adoarme noaptea toată, mă frige și mă-ngheață,
îmi arde sufletul și mă împietrește
nu mă lasă să respir, să inspir, să expir, urgent încontinuu apasă

Borderline nu este o scuză, poți prezenta dovezi oricui te acuză
Borderline inscripționat pe foaia digitală “tulburare emoțională”.

enter

Coroana de glorie

…o fracțiune de secundă, o bătaie de inimă…

…și sunt pusă înapoi la locul meu.

Din capitolul BPD / **Anonim**

(Ne)văzut / **Arina-Ilinca Gheorghe**

Aud sunetul unei notificări: ascuțit și gol.
Deschid telefonul doar ca să citesc mesajul,
Nu și să răspund.
Trag bara de notificări clandestin, silențios, ca un spion
Sau, poate, ca o pisică lenește într-o zi dogoritoare.

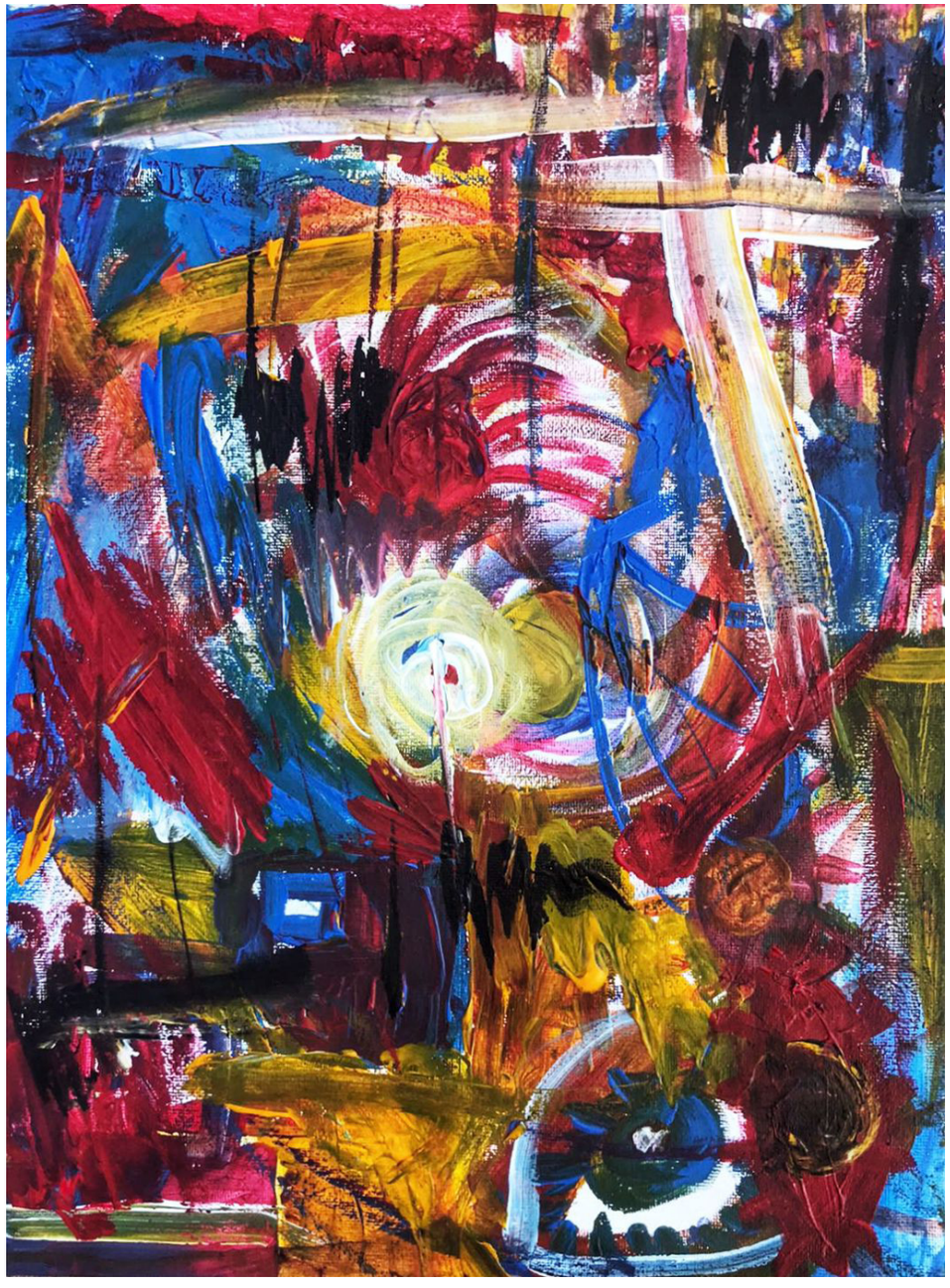
(Ne)văzut.

Aș minți dacă aș spune că am descoperit recent cât de fragili putem fi.
Ești cea mai calmă atunci când dormi.
Rugăciunea unui spasm blând, inocent, adormit —
Pe podeaua din bucătărie tot echilibrul stă într-un dinte de furculiță.
Nu lași pe nimeni să te privească atunci când te destrami.
Cumva în brațele mele și cumva atât de departe.
Rușine nevrotică.

(Ne)văzut.

Este prima dată după mult timp când simt
aceeași durere surdă în piept,
Când totul se rezumă la a fi înghițit de pământ.
Sfat: Uneori e mai ușor să te lași îngropat în altcineva.

(Ne)văzut.

ochiul furtunii / **Nancy Pascale**

Și o să vină după lucrurile mele / **Arina-Ilinca Gheorghe**

și o să vină după lucrurile mele. e doar
o chestiune de timp. poate le vor ține
o perioadă — cine știe? — dar nimeni nu are
loc de asemenea sentimentalisme puerile.

o să găsească tricoul ăla plin de pete,
pe care nimeni nu va știi că l-am purtat
la primul meu concert și, poate, în prima
seara în care m-am gândit la o sticlă de
sub chiuvetă. este o fantezie universală.
țelul e identic. diferit e doar unde te oprești.

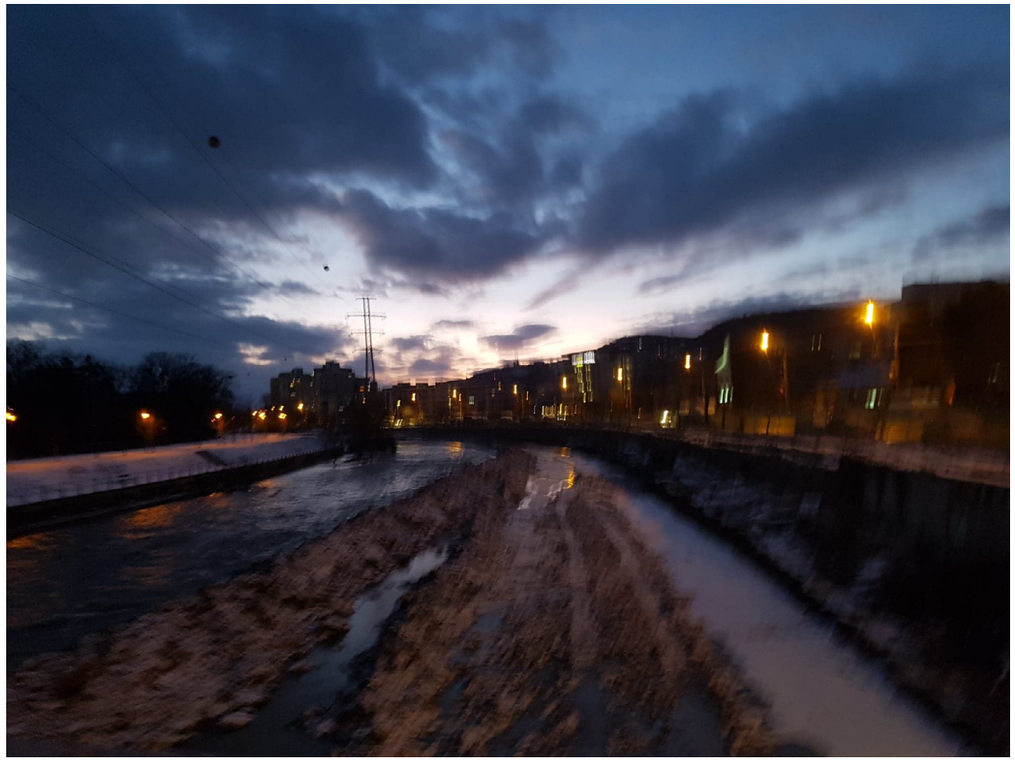
poate, pur și simplu, nu a fost momentul.
poate, într-un alt univers ar fi însemnat
mai mult. însemnările din cărți. blasfemie
intelectuală. oare o să știe? secretele le
descoperi mereu după ce ai întors pagina.
o să mă mai iubești după?

pe cine păcălim? până la urmă, toate astea
nu contează. după ce îți este secat sufletul și,
ulterior, corpul, devii doar o învelitoare. pastor
al unor amintiri fragile. un altar pe care toată
lumea îl poate jupui. o piatră procedurală.
nu mai ești tu.

oricum, când ai fost ultima oară tu?
și pentru când nu voi mai fi decât o formalitate melancolică,
să știe doar că nu îmi plac trandafirii.
„când ai fost ultima oară la cimitir, arina?”

Omu’ roș / **Arina-Ilinca Gheorghe**

aseară mi-am rezemat genunchiul de chiuvetă
și am privit sângele prelins pe coapsă.
mântuire... sau o armată de oameni grăbiți.
tata a spus să am grijă la „omul roș și omul spân”,
dar cine ascultă din prima de părinți?

Apăsare, 2021 / **Paul Golban**

Tefal **/ Arina-Ilinca Gheorghe**

și am încercat să țip

îmi e prea lene să îmi spăl tigaia, așa că o șterg cu un șervețel
și niște oțet,
cu pretextul că va rămâne *non-stick*[1] mai mult timp.
rentabil.

și fac terapie săptămânal
și mai plâng înainte de culcare
și adopt o atitudine miserupistă
în fața frustrării
și nesiguranței
și terorii
cu pretextul că voi rămâne cu elan vital
mai mult timp.
rentabil.

1. anti-lipit, fără a se lipi

Listă de cumpărături **/ Arina-Ilinca Gheorghe**

Și niciodată nu-i destul de mult:
Destulă mobilă, destulă facultate, destule planuri,
destule visuri împlinite și aspirații făurite.

Căci undeva între un dezechilibru chimic și terapia
pe care n-am mai făcut-o de aproape două luni,
Încă îmi curg lacrimile pe *robin and the backstabbers*

Și încă mă panichez în timp ce trebuie să cumpăr:
Pâine
Și bere
Și pastile cu efect secundar depresie
Și șampanie
Și ultimul abonament de RATC
Și, probabil, nu ipoteza că odată, cândva, o să mă trezesc fără tine
în patul din Bravu ce îmi face pieptul să se strângă,
când nici nu am călcat încă în București.

smulge-te înfundă-te / **Cătălina Matei**

de la tine am auzit de neurodivergenți și de *mad pride*[1]-ul lor și m-am simțit specială iar tu erai cel mai special și ce aveam nu era nebunie era ceva special

creiere tulburate nu ca niște mări de vânt tulburate ca niște creiere de om tulburate de viață de om tulburat de alt om

la început am luat-o ca pe ceva uau intensitatea asta nenorocită eram fericiți c-o simțim eram nefericiți dar cine mai era ca noi certurile noastre se desprindeau din tratatele cu monștri sexul nostru din cărțile samizdat până când pentru povestea asta în care eram mișto și groaznici a trebuit să tăiem din noi ca făt-frumosul călare pe zgripțuroaica hrănită cu carne din carnea lui

și m-am lăsat dusă de invazia de gândire pozitivă o bucată de frunză cărată de furnici dar nimic din realitatea asta nu-mi mai creează altceva decât anxietate și totu-i o absurditate ambalată

sunt corcită vreau în liniște vreau în tine

1. mișcare sociopolitică pentru drepturile, liberățile și vizibilizarea persoanelor nebune; “mândria nebunxlor”

să fii să fii să fii să fii să fii să fii să fii / **Cătălina Matei**

să fii să fii să fii să fii să fii să fii să fii
fericit de Crăciun și de Paște, de ziua ta și de ziua lor,
în zilele cu nume de sfinți, în zilele libere, în zilele noastre
de-acum și-n vecii vecilor, să fii!

ultimele căutări pe Google
horoscop coronavirus rezultate alegeri
cineva trebuie să-ți spună
la ce să te aștepți
să dormi opt ore noaptea
să ieși la plimbare ziua

vremea te face vinovat
de parcă cerul senin e pe cale să dispară
de parcă trebuie să profiți de tot ce e frumos
de parcă aerul te-ar face mai bun
de parcă mișcarea ar mai putea schimba ceva

zi-mi că e OK să nu fiu OK să nu cedez presiunii de a fi OK zi-mi dacă e OK

obsesii la microscop 3 / **Raluca de Soleil**

obsesii la microscop 4 / **Raluca de Soleil**

căldură dinăuntrul meu / **Cătălina Matei**

căldura dinăuntrul meu
mediul propice pentru dezvoltarea distrugerilor

când se lasă noaptea și somnul dispare
știu să înot și să lupt și să înot și când ajung
creierul construiește baraje
iată — dincolo e tot ce ți-ai dorit
da' mai departe nu mă duc
tantal și sisif sunt zeii mei
zeița resemnării sunt eu

aș putea duce o viață sănătoasă
să consum zilnic fructe și legume și doi litri de lichide
să fac mișcare cel puțin 30 de minute
să respect mesele principale ale zilei
să evit excesul de sare zahăr și grăsimi
să renunț la tine la tine la tine la tine la
țipetele exterioare și interioare

în schimb deconstruiesc binele cu
o fidelitate fără noimă față de nefericire

îmi iau în brațe animalul de noapte
mă tăvălesc cu el în cele mai atroce scenarii
doar ele mai spun ceva minții obsedate de durere

supra(so)licitat / **Cătălina Matei**

bubuie capul. în mintea mea totu-i supra(so)licitat.
de parcă am fi fost singurii de pe planetă
care s-au iubit și și-au futut mințile.
zac. caut semnele cât mai e până trece
citesc despre alții care suferă ca niște fraieri
și-apoi cumva scapă.
ne-am văzut pe noi acolo în poveștile alea
unde la început e cald-cald și apoi rece-rece.
toți simt la fel când se-ndrăgostesc toți simt la fel
când se fut toți simt la fel când se despart
nu am fost speciali da' ne-a plăcut să ne credem
m-am săturat să cred că fără tine _____
nici nu mai știu cum e
nu mai știu un delir totul
nu mai știu nimic de tine deși încerc să-ți iau urmele de
parcă m-ar ajuta să știu că ești bine că
te dai cu capul de pereți că ți-o tragi cu alta nimic n-ajută

my head[1] / **Oana Giuverdea**

1. capul meu

aripile unei muște uscate se desprind mai ușor / **Cătălina Matei**

e mai mare rușinea
te faci de rușine
mă faci de rușine
mor de rușine
îmi plesnește obrazul de rușine

ție când ți-a fost rușine prima oară?

taci nu mai plânge că ești mare
îți strici ochișorii
dacă nu ești cuminte nu mai vine moșu'
te las aici te dau la ț****i te bat de nu te vezi
zâmbește zi bună ziua mulțumesc cu plăcere
zi mă zi ce stai așa

mi-a fost rușine de când mă știu

i se spune politețe
șmirghelului
dar eu nu mai am fețe de salvat

Am mai fost pe aici / **BAM**

Neadhdiagnosticat / **BAM**

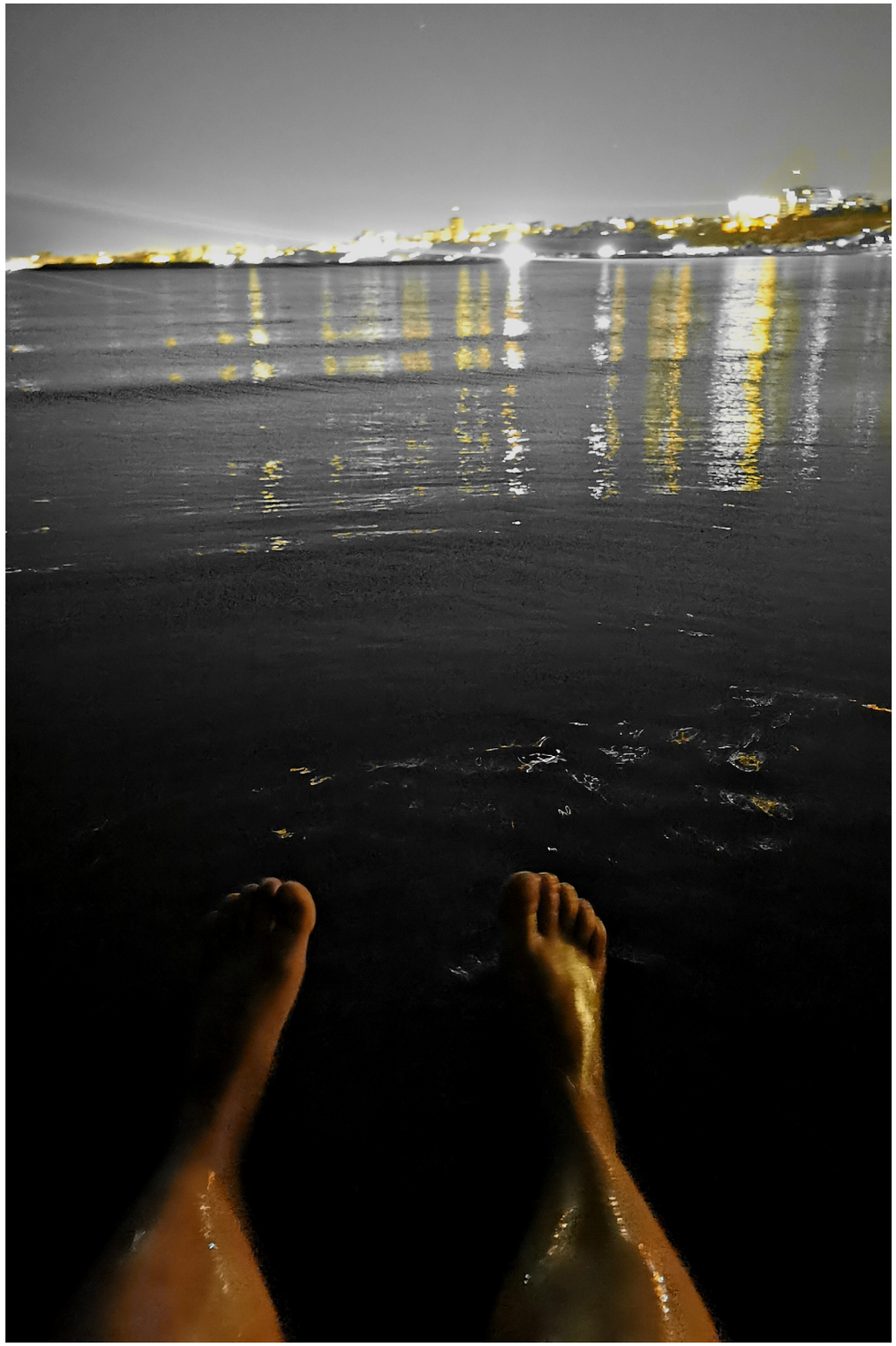
Există o cale de ieșire din tot. Ia o pauză.
Mă sufoc.
Știu. Dar ai mai fost aici, așa-i? Știi cum să o iei din loc?
...da.
Nu mă sufoc. Nu mă înec.

Sunt pierdută, fără direcție, pe pluta putrezită,
în mijlocul oceanului, în mijlocul nopții.
O noapte de vară — 35 de grade, aerul irespirabil, apa nepotabilă.
Constelațiile cunoscute m-ar ghida, dar
Navigarea .. . . nu pare . . .. posibilă.

Unde-mi sunt nordul, sudul?
Nu am puncte cardinale.
Cine sunt când sunt singură, singura agitație
în mijlocul celui mai calm ocean?

Sunt doar... / **Daria-Mihaela Pană**

Sunt gol. Mă simt... nimic. Și nu ca în clișeul “Sunt mort pe interior”. Mai degrabă ca “Nu am existat niciodată”. Viața își continuă mersul natural de parcă eu nu aș fi fost niciodată aici. Nu m-am născut, nu am trăit, așa că nici nu aveam cum să mor. Moartea înseamnă finalul vieții. Care viață? Moartea înseamnă că ai trăit, ai creat amintiri și ți-ai făcut simțită prezența, ai contribuit cu ceva. După ce mori, lumea plânge sau râde în urma ta, te ține minte totdeauna sau te uită la scurt timp. Exista dovezi fizice ale participării tale în societate. Poate sunt invizibil. Nu... nimeni nu se naște invizibil. Și chiar dacă ar fi așa, ar exista martori, părinți și medici care să tragă concluziile. Iar, dacă aș fi devenit pe parcurs, lumea și-ar fi dat seama, mi-ar fi simțit lipsa, ceva ar fi fost diferit. Ahh!! Gata! Știu! Cred că sunt o umbră. Mă vede toată lumea doar atunci când este lumină, mă calcă atunci când le stau în cale, și uită de existența mea dacă rămân în urmă. Mă pot izbi de tot felul de corpuri contondente sau mă pot îneca în lacul de lângă ei, dar nu îi interesează. Sunt doar o umbră. Nu simt.

saturație, frică și senzație / **oana ungureanu**

mad ~~but~~ and lovely[1] **/ kary**

am învățat un pic prea târziu să zic nu, dar cum prea târziu nu există
o să zic că
am învățat să zic nu mult după ce soarele a apus și luna era aprinsă.
limitele pe care le pun în fața mea mă ajută să îmi țin diamantele
departe
de spărgătorii de uși
știu ce pun pe masă, știu ce și cine sunt și dacă nu meriți nu o să mă
ridic
să îți dau cheia.
sparge ușa dacă poți.

haide, fă-mă să îți zic nu.
nu sunt nici anorganică, nici rece din fire, nici plină de mine
doar că nu o să accept pe cineva care nu mă iubește bine.
mă tratezi sau nu, nu există nuanțe și nici trocuri, contracte plauzibile.
sunt liberă și năstrușnică și fiica furtunilor
așa că te sfătuiesc să nu treci peste nu-ul meu ori
e posibil să ajungi în cimitir pe calea fulgerelor.

1. nebunx ~~dar~~ și minunat

viață cu linguriță **/ kary**

aș vrea uneori să te pun pe scaun — da, pe scaunul ce se leagănă pe spate, roșu, din lemn, ce scârțâie uneori — și să te hrănesc. nu să îți dau mâncare, ci viață — să îți dau viață cu linguriță. promit că mâine voi merge la cumpărături și îți voi lua o linguriță de argint în care voi turna, cu grijă și atentă, viață.

poate mă vei vedea altfel după.
poate te vei vedea altfel după.
poate ne vei vedea altfel după.
poate voi avea ocazia să am
un după.

dacă nu vrei să fii alintat, îți pot injecta viață, în caz că varianta asta îți surâde mai mult. promit că mâine îmi voi relua cursurile medicale, voi merge în cea mai scumpă farmacie să cumpăr 365 de seringi, una pentru fiecare zi în care te-am iubit până acum (pentru doi).

morbidă / **Emilia Mardare**

mașina de spălat trăiește mai mult cu
mi-e dor de tine
vreau să fii aici și mă bântui
te țin de mână și te sărut doar când dorm
e mai greu să fim împreună când am insomnie și tu adormi la 10
ceasul meu biologic anunță detonarea unei bombe
oricine te vede e în pericol
și vreau să îmi smulg organele să îmi transform corpul și
să îl prefac în ceva ce nu e
violent
gelos
agresiv
furia mea încălzește dragostea pe aragaz
furia mea nu se stinge până când nu mă carbonizez

noaptea sentinței psihozei care se instalează în lipsa
escitalo
excitației
excitării mele
sunt încătușată de pat și plâng încet să nu deranjez
să nu îngrijorez
să nu trezesc
nimic în tine

iau foc când nu mă atingi și iau foc când mă ții prea strâns în brațe și
mă sufoc în fumul acru care îmi iese din pielea arsă

dă-mi drumul și lasă-mă să sar pe geam
vreau să sar și eu să înțeleg de ce sare toată lumea
e mai ușor să mori cu conștiința împăcată că acum știi totul
tot ce e aici sau dincolo sau niciodată

poate am sărit deja
te văd pentru că stau pe pervaz iar tu ești în casă și citești
citești

citești
citești
citești

în casa mea în casa noastră în casa unei pisici sau în casa unei dureri sau
în casa unor foi arse
tot de mine
pentru că arta e și digitală

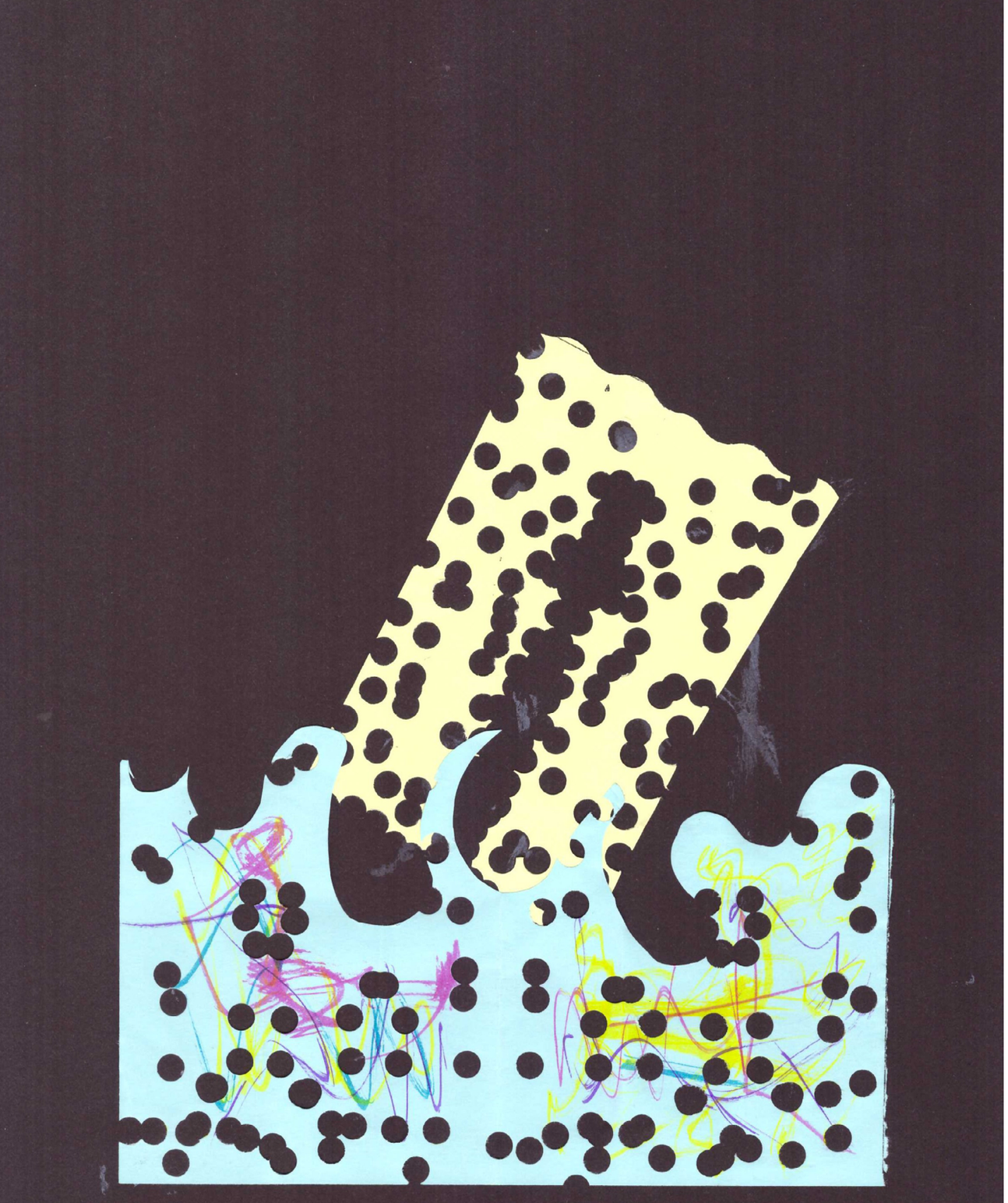
întoarce-te la mine și întoarce-te din locul de unde ai ieșit și unde nu mai
încapi și nu mai e locul tău acum
pentru că locul tău e în mine sub mine peste mine lângă mine cu mine
fără mine

încă(a)pere **/ oana ungureanu**

fără susținere **/ Emilia Mardare**

simt că mi-ai dat drumul de pe marginea prăpastiei
vreau sa îmi rup picioarele
și cad în vid
mi-e rușine de ușa ta
dar nu e vina ta că mă simt așa
hai să mă încui în casă
de fiecare dată când văd absurdul
rămân în globul de crăciun cu paiete
al unei lumi unde nu ar fi trebuit să mă nasc
acum stau cu picioarele pe tavan
ocup loc și masă de aer
îmi e frig fără tine
sunt copii care se luptă pentru viața lor
dar voi fi bine —
eu le pot da anii mei în prima secundă

Secret, 2012 / **Paul Golban**

lent(ă)ilă / **Emilia Mardare**

simt că se întoarce
eu nu pot privi înapoi
dar cad odată cu tine într-un pahar
răsuflat pleci de lângă mine
și mă înnegresc ruginesc în smoală
cazanul pe care —
nu scriu bine și vreau să renunț

simt cum se întoarce
ca o umbră de mâzgă
îmbrățișare lentă
mă vei părăsi și vei fi gelos
e ok
se întâmplă mereu
urăști să mă vezi plângând
plânsul e realitatea mea
exist doar sugrumată de lacrimi și strigăt
acum sunt doar o reflexie
sunt visul tău devenit realitate
băieții iubesc fetele fericite dar
realizezi că fetele fericite există doar în ficțiune?

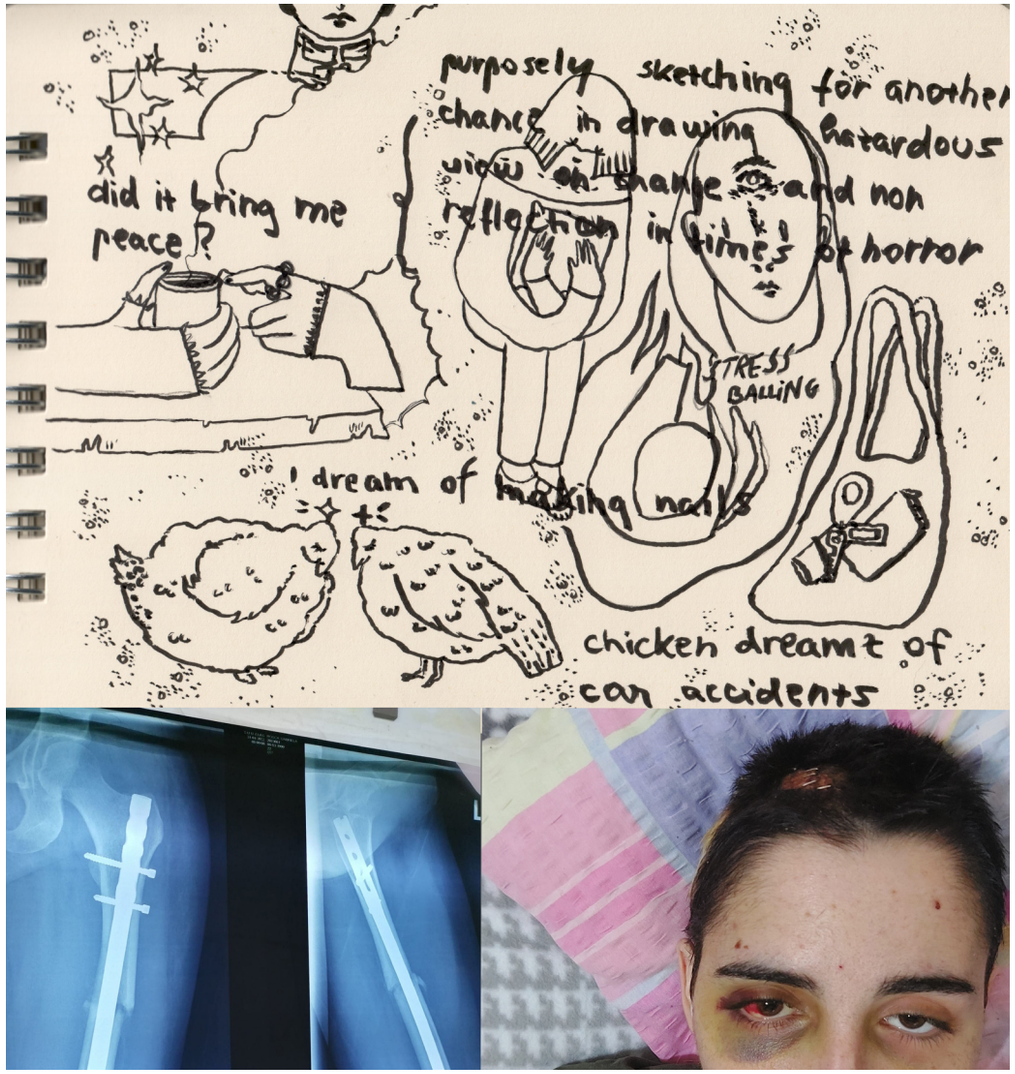
cinci ani de puncte lipsă / **Gabri Roșca**

cinci ani de puncte lipsă / **Gabri Roșca**

azi sunt mândră că am mâncat
mi-am denumit gândurile intruzive Andrei deși poate
știu ele cum trebuiau să se numească de fapt
încă plâng la intersecții m-fac cruci
poate și cred în Dumnezeu după atâtea întrebări

azi sunt deschisă pe internet căci frica mea
nu e numai în judecata altora
lick the honey like a hungry dog[1] *Gabri ai mușcat momeala*
și la fiecare intersecție îmi zic nu mai vreau să desenez vreodată

1. linge mierea ca un câine înfometat

akidentd / **Gabri Roșca**

akidentd / **Gabri Roșca**

S-a tot spus că e sursă de inspirație
că ceea ce îți dorești în inconștient ți se întâmplă
mi s-a tot spus să fac ceva din asta
Dar, dragilor, nu sunt în stare de nimic așa că tot ce pot să ofer e
shock value[1] *de sunday please come slow*[2] *:)*
Găinile mele se gândesc mereu la accidente de mașină.
Găinile mele stăteau lângă mine și adormeau liniștite la gândul posibilei morți iminente.

Please cum slow[3]

1. potențial șocant
2. duminică te rog vino încet
3. te rog dă-ți drumul (ejaculează) încet

iepuroaica / **Gabri Roșca**

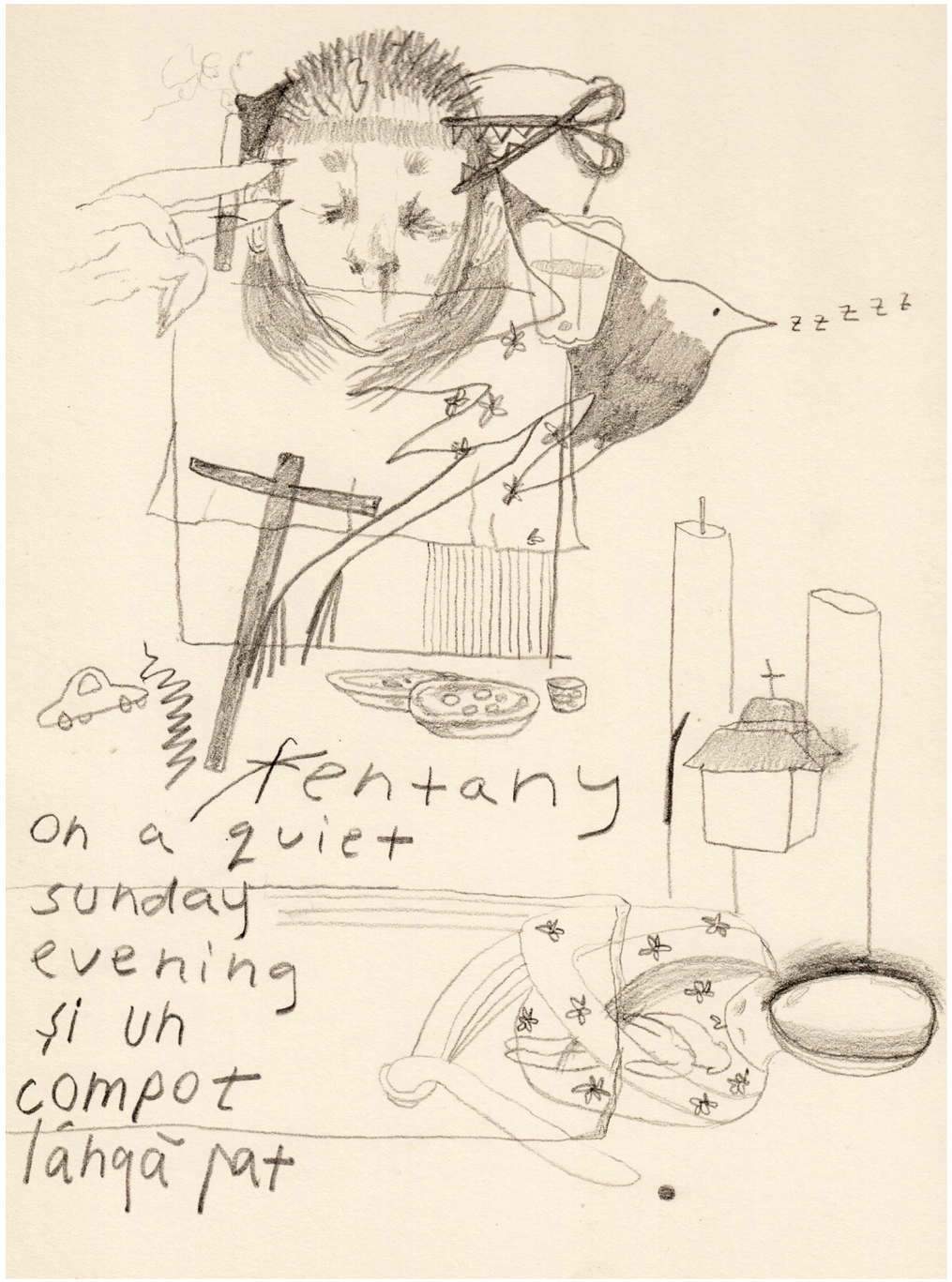
iepuroaica / **Gabri Roșca**

o mână prea plină
ai sunat pe cineva să-i spui că-i ziua ta
doar ca să-ți răspundă din buzunar
foșnetul încet al pașilor

cu staționare la stația Rușine
îmbrăcată la 23 de ani cu urechi de ursuleț și iepure
pentru un mai bun — aport la cina pe care îți e teamă să o mai iei

îmi ține peruca de cald
și în fond toate acestea nu mai contează
ți-ai pierdut atenția și empatia, iar oglinzile sunt reci, nu au nici fire și
nici nu știu să-ți răspundă din greșeală din buzunarul gecii pe care

o știu și ele toate prea bine
te-ai pierdut și nu mai știi nici cum să minți.

la pat **/ Gabri Roșca**

la pat **/ Gabri Roșca**

nu pot să plâng

deși aș vrea de multe ori, dar e un indiscret pact între mine și Timonil retard de 300 de mg

Mama citind Heidegger/diagnosticul de ADHD / **Gabri Roșca**

Acum că am primit oficial diagnosticul de *adhd*[1]
țin să fac o confesiune și o mulțumire.

Mama m-a ajutat mereu să învăț. A stat lângă mine la fiecare lecție.
Din ziua când abia puteam să învăț anotimpurile până acum, la 23 de ani, și
iat-o cum citește Heidegger doar ca să mă ajute pentru referatul de estetică.
Am dus multe împreună și multe una împotriva celeilalte.

1. attention deficit hyperactivity disorder; tulburare comportamentală, manifestată prin lipsă de concentrare și hiperactivitate

Mama citind Heidegger/diagnosticul de ADHD / **Gabri Roșca**

miss death salutes you from the sky[1] / **Gabri Roșca**

1. doamna moarte te salută din ceruri

miss death salutes you much closer to you this time[2] / **Gabri Roșca**

2. doamna moarte te salută mult mai aproape de tine de data aceasta

Un mic nimic / Plângând, un gând / **Dan Guft**

“Și-n haos îi zboară copilului gândul
Îi zboară-n pustiu”

Nu știu cum să fiu rațional fără să fiu nihilist. Cândva totul se va termina; cu noi, cu tot Universul.

Nu îmi e frică, e fizic imposibil să-ți cunoști propria inexistență. Dimpotrivă, nu cred că va exista vreodată motiv mai bun să ne bucurăm, să căutăm cel mai plăcut drum către nimic, în mod deosebit.

Entropiei nu-i pasă câți fraieri ai dovedit, ce ai între picioare, cu cine votezi, când o să te așezi tu la casa ta. Nu te judecă, nu cere șpagă, nu-ți dă cu *seen*[1], nu îți amintește de foste.

Un singur lucru vrea, și ăla simplu: totul. Mai devreme sau mai târziu, inevitabil pentru totdeauna.

Lucrurile se strică și rămân stricate. Le poți lipi la loc, cu salivă, cu aur, cu ce mai găsești prin sertarul ăla cu de toate. Se strică și se transformă în povești. Iar când uităm, stricăm din nou, că Universul ține minte tot.

Karma este un copil mic.

“Tears are crawling up your face
Aiming slowly for your eyes[2]”

Și totuși, iată mintea umană. Că dară-ți trebuie o minte înainte s-o poți pierde, nu? N-ai cum să-ți iei câmpii fără să iei și o parte din haos în tine.

Partea rea e că nu poți să înțelegi; ba, nici măcar nu poți să percepi, fără să schimbi ceva și-n tine.

1. nu-ți lasă mesajul *citit* (fără să răspundă)
2. Lacrimi urcă lent pe chipul tău
   Țintind încet spre ochii tăi

Partea bună e că poți lua ce și cât vrei. Mintea poate conține idei mai multe decât are Universul particule. Poftă să ai.

Imposibilul, ireversibilul, inexprimabilul — nu sunt de neconceput. Oricând vrem, ca un film care se derulează înapoi, cuvintele devin vibrații, ploile cer, morții în mamele lor.

Povestea devine întâmplare, durerea doar o posibilitate la care nu te-ai gândit.

În fiecare minte începe totul și nimicul. În fiecare gând, o sfidare.

Trebuie doar să fii un pic nebun.

/ alecs

Suferința, ei. Eu, nu. / **Zia**

O omidă a suferinței —
Din generație în generație apare pierderea și golurile devin din ce în ce mai mari.
Eu nu discut dispariția suflului din pământ, eu îl îngrop cu tot cu mine și mai adânc.
Eu și tu și ei și ele.. rămânem încet fără putere.
Eu evit subiectele ce sar în jurul meu și apar-dispar când elemente noi se contopesc în peisaj.
Eu spun puternică și neinfluențabilă — eu nu cad sub greutatea golului, eu îl umplu cu aer și lacrimile nu-și au locul
Nicăieri
Acolo ajung și mie îmi e bine așa. Alții o pățesc mai rău, eu nu cad sub greutatea golului.
Eu continui viața și scriu cotidianul pas cu pas.
Eu nu discut dispariția suflului din pământ, eu îl îngrop cu tot cu mine și mai adânc.

receptacul floral / **Paul Golban**

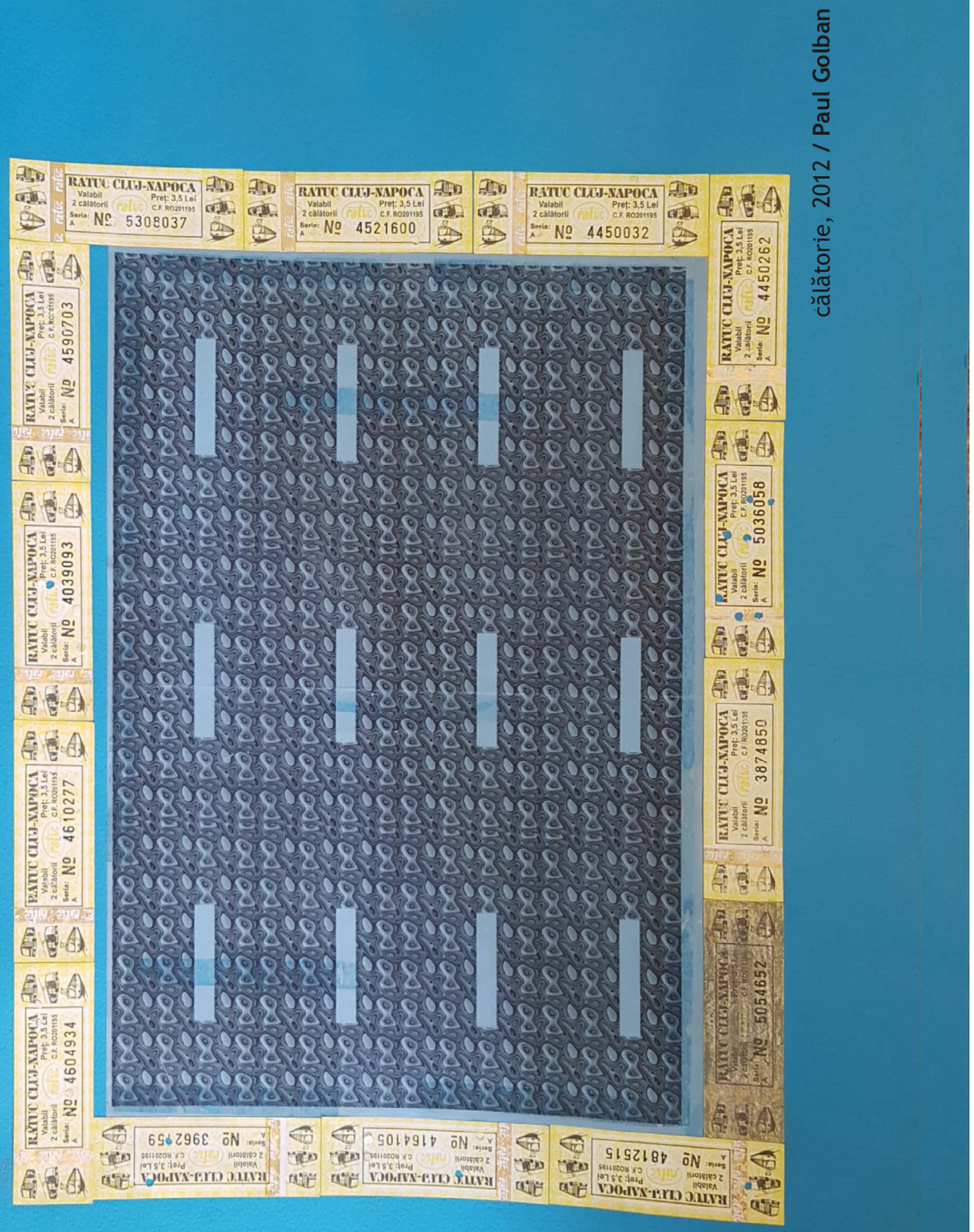
/ G. Yasmina

într-un fel sunt exact ca trădătorul de luda
ascunzându-mă în întregime în baia comună a bisericii
cu o farfurie de prăjituri gratis
știu că am luat mai multe decât mi se cuvine și
mi-e rușine căci mi-am permis să înaintez
peste măsura portretului disperării păcătoase
tolerat de scriptura biblică privind în oglindă
pot afirma că sunt rămășițele cele mai puțin dorite
din fostul copil minune care răspundea atât de frumos la școala duminicală
o admir pe Fecioara Maria pentru frumusețea ei exterioară
și continui să vin la biserică pentru a satisface continuitatea
iubirii mamei mele pentru stima pe care o primesc
în forma mea de clovn prefăcut perfect
voi alege să mănânc aperitivile dar nu știu dacă mă voi
putea privi în oglindă
în momentul în care clachez și toate gandurile mele putrezite
ies la suprafața pielii vag îngrijite

în timp ce strig spre ceruri pentru iertare

ne cunoaștem / **Nancy Pascale**

călătorie, 2012 / **Paul Golban**

~~*jeg er*~~ *den ingen som kommer for sent*[1] / **Paul Golban**

toată viața aștepți un răspuns, un sfat, o chemare
tot timpul aștepți pe hol — acest spațiu liminal
spațiu urât care nu ține de urât
anii în care am așteptat un diagnostic
dar nimeni nu mi l-a dat
a trebuit să aleg
cozi interminabile
medicul nu are nicio problemă orele trec nu ești prioritar
respecți întotdeauna programarea
dar viața ta e deja întârziată
orele se preschimbă în zile luni ani
viața nu îți e prioritară
viața e o mare așteptare
sau mai degrabă
o întârziere existențială

1. sunt acel nimeni care întârzie (în norvegiană)

[fugitiv] / **Paul Golban**

când ziua trece
și tot ce ți se spune
este să nu uiți să îți iei pastilele

[un ghiozdan străin printre alții] / **Paul Golban**

când îți lași ghiozdanul pe hol lângă altele
rugându-i pe ceilalți studenți să aibă grijă de el
dar când vii înapoi nimeni nu l-a mutat înăuntru
mesajul e atât de clar
și strigă precum pereții
care încep să cadă pe tine

[catren vocal] / **Paul Golban**

controlează-ți inflexiunile vocii
dar să nu ai vreun cuvânt de spus
să rămâi marginal
ca celălalt să îți ia puterea

[notificare] / **Paul Golban**

o albină și sunetul său interferează
cu starea mea

[catren] / **Paul Golban**

mi-e dor de cules tei
dar timpul trece
problemele rămân
precum pietrele

co-existență / **oana ungureanu**

~~jeg er~~ den ingen som kommer for sent[1] (II) / **Paul Golban**

zile luni ani
viața trece ca un pustiu
zile irosite
unele momente vin prea târziu
întotdeauna am fost acel nimeni care se uită în jur
din jur în jur
încerc să nu întârzii niciodată

dar viața mă întârzie
uneori simt că eu sunt problema
am așteptat și am pierdut
zile luni ani
uneori motivația nu mai e aceeași

prieteni uitați pe care îi vezi doar pe socials[2]
nu mai cred în umanitate
a se citi uneori
am așteptat și am pierdut

deși nu am întârziat vreodată
am așteptat și am pierdut
zile luni ani
nimic nu mai e ca vreodată

1. sunt acel nimeni care întârzie (în norvegiană)
2. rețele de socializare

[febră] / **Paul Golban**

corpul își setează noi mecanisme
mâna devine o uriașă greutate
degetele se măresc inexplicabil
greutatea mă încarcă neostenit
creierul îmi joacă feste așteptarea e grea
dar știu că trece
parcă e o dedublare
înțeleg din exterior
ceea ce nu se poate vedea

[străină] / **Paul Golban**

sunt o pasăre străină
zbor, dar nu foarte sus
în văzduh nu mi-e locul
norii nu au ce îmi comunica
o rază de soare îmi ajunge

[ultima clipire] / **Paul Golban**

ultima dorință
ar fi să mor lângă flori parfumate
poate ultima clipire ar fi la fel de înseninată

[memorii] / **Paul Golban**

păşesc pe urmele memoriei
amintirea e o linie dreaptă ce stă să cadă cu mine atunci când o interpelez
picioarele urmează linia fină
amintiri care dezechilibrează
urmele memoriei

Platina 451 / **Paul Golban**

o planetă a platitudinii
în care dorinţele se scurg la vale
şi peştii înoată în zbor
cerul e plin de multitudini
uneori o culoare vibrează mai tare
cu sentimentele din interior
florile de salcâm au plutit spre pământ uşor ca dintr-o altă viaţă
un deşert alb atrage privirea
soldaţi morţi ce îşi aşteaptă menirea

obsesii la microscop 1 / **Raluca de Soleil**

[emoții stricate] / **Paul Golban**

sau mai degrabă tocite
afect / lipsă de afect
sau / și de afecțiune
emoții tocite
ca o mașinărie stricată
ca niște schele ce stau să cadă
uneori încerci să repari ce mai poți repara
alteori pur și simplu zâmbești timid
dar doar pentru tine
zâmbetul se pierde ca un fulg de păpădie
sper să răsară din nou primăvara

deși știu că uneori se poate pierde
cu toții avem fericirea plantată în noi
doar că uneori nu răsare
deși e purtată ca puful de păpădie
din floare în floare

[sceadu genga][1] / **Paul Golban**

sunt o consoană fantomă
mă numești
dar sunt de nenumit

1. shadow goer (în engleza veche)

Sălbatic, 2022 / **Paul Golban**

dadaHowl / **Paul Golban**

strigi în pernă
toate cuvintele care ți se atribuie
în mod eronat de societate
:
„handicapatx”
„retardatx”
„nebunx”
și le scoți la capătul celălalt
spre câștigul tău
să fie nebunia ta de invidiat
și nu cex care te pune la colț
nu prietenul din copilărie
care întreabă în mod intenționat „ce, te-ai făcut nebun?“
nu, tu te-ai făcut ne-bun

și nu ai pierdut un prieten nebun
ai pierdut un prieten adevărat

[unfriend] / **Paul Golban**

îmi dai *unfriend*[1]
de fiecare dată
când nu mă saluți pe stradă

1. mă scoți de la prieteni

Halucinând de la 1 la 10 / **Rareș P.**

Doi extratereștrii vorbeau în cealaltă cameră:
Unul era fratele meu, în cuvinte ca fițele amplificatorului de chitară,
Ca număratul de la 1 la 10
Într-o limbă pe care n-o vorbești.

Auzeam alarma dintr-o altă cameră
Din mintea mea.
Auzeam numele actorilor la sfârșit de filme ori numerele de telefon.
Intrau pe o ureche și ieșeau pe alta,
Cine sunt eu să le disput?
Eu, știind că lui Elvis îi plăceau sendvișurile cu unt de arahide și
banane fiindcă era prima pagină dintr-o enciclopedie de fapte diverse.
Eu, un concept ca aroma de banane din acadele.

Poate era o rapsodie
Ori un strigăt pentru ajutor,
Poate era pentru el
Tot ce-i amplificatorul pentru mine.
El, jumătatea mea.

Al doilea extraterestru s-a dat drept mamă,
Dar nu auzeam nicio voce.
Auzeam remi, piese de remi,
Cum se amestecau pe mese de plastic.

Minți mai strălucite ar fi făcut din asta artă,
Doar așa învățasem eu numerele,
Cu piese de remi pe mese de plastic,
Numere fără sens, numerele de telefon
Cuprindeau vocile celor ce-i iubeam,
Numerele de interfon mă aduceau acasă,
Codul poștal și codul de buletin,
Redus la un număr, un sex ștampilat pe frunte,
Doar așa am învățat cine-ar trebui să fiu.

Doi extratereștrii vorbeau în cealaltă cameră,
Ce n-aș fi dat să fi vorbit puțin mai tare.

Marks / **No one**

o mică după**masă / Maria Martelli**

ca o însingurare
ca un miliped cu patru picioare

ca o floare
cu rupte petale
ca o mică durere
ca o sumbră umbră

ca o înserare tare
rece, în iunie, în ploaie
ca pielea strânsă pe piept
ca gâtul uscat de cuvinte
ca timpul ce-ți fuge prin minte
ca și cum deja s-a sfârșit

a venit
acea gânganie
ce aterizând pe inimă
spune

în zadar

în zadar

în zadar

orice aștepți
oricum miști
oricât zbați

nu ajunge

e

în zadar

Cauza feliilor **/ Maria Martelli**

Uneori mănânci ca să nu simți tristețea, nu-i așa? Iei orice găsești, o portocală, o felie de pizza și te concentrezi pe ea. Astfel, devii o altă persoană, o persoană chiar interesantă, care mănâncă o felie de pizza și se gândește la ceva, cu siguranță, interesant. Și tristețea te poate face interesantă, sigur, dar de la distanță și în doze mici, cât să nu plictisești cu ea. Poate că pizza și tristețea seamănă mai mult decât bănuiai, poate trebuia să mănânci o portocală, dar o portocală nu e un fruct pe care să-l mănânci când ești tristă, din contră. O portocală e un fruct care te face tristă atunci când îl mănânci singură, căci gestul de a duce felia la gură îți aduce una dintre ultimele amintiri cu bunica ta, cu mâna ei aproape transparentă, tremurândă, apropiind felia de gură ca de un hău și aruncând-o înăuntru. O portocală, deci, poate fi curățată și mâncată doar împreună, dacă nu vrei să ducă la moarte. Până la urmă poate de aceea ești și tristă, din cauza feliilor de portocale pe care le-ai dus la buze și, privindu-ți mâinile, ți-ai dat seama că vor îmbătrâni, sau poate că sunt deja bătrâne și deja singure. O portocală e totuși alegerea cui încă se mai prinde de viață, cu ultimele forțe chiar, forând după vitamine. Alegerea mai potrivită ar fi o supă la plic, aceea e mâncarea adevărată a tristeții, cu palmele în jurul bolului fierbinte și obrajii deasupra aburilor cu E-uri și sare. În supa la plic vei găsi plutind uleioasă tristețea și singurătatea a milioane de persoane ca tine. Supa la plic, ea stă la baza supraviețuirii.

just a little heartbroken / **Nichola**

îmi tremură mâinile
a treia cafea astăzi
ce scriu nu e ce gândesc
e ce crede autocorectorul că gândesc
e totul bine pentru câteva zile
până când mă lovește dintr-o dată
atacul de panică
și-mi amintește că e greu
să te prefaci

sunt așa fericită că sunt tristă
așa pot să-mi folosesc potențialul
pe care nici nu l-aș observa fără ochelari
voiam să scriu fericită
și s-a corectat în deficitară
da, sunt
de fier în general
de afecțiune acum

sunt într-un *limbo*[1]
tot aștept ceva și nu știu ce
nu mai ajunge să-mi spun
no fear no shame[2] în fiecare dimineață

sunt *shameless*[3]
dar mă ajung fricile
nu știu dacă sunt ale mele sau nu

m-am născut cu șapte minute înainte să mor
aproape că nici n-am plâns

nu mi-a rupt nimeni inima

1. în aer
2. nicio frică nicio rușine
3. fără rușine

așa m-am născut
nici mamei nu i-a rupt-o nimeni
până i-a spus doctorul că
mai durez doar zece minute

inima-mi bate prea tare
pompează prea mult sânge iubesc prea mult
am doar o gaură între ventriculi
înseamnă că mereu voi fi
just a little heartbroken[4]

4. cu inima doar puțin frântă

nu e prima dată / **Nichola**

e prima dată când mă subestimez
ce bine e să simți ceva, orice
îți împleteam iubire în părul negru
ca toate gândurile mele după miezul nopții
și sunt fericită
că sunt capabilă să simt nimic bun, *but still*[1]

furia e un sentiment
deznădejdea e un sentiment
tu mă faci să mă simt
ca după un *nap*[2] de șase ore
mă faci să mă simt de parcă
am cumpărat manifestul comunist de pe amazon
tastatura imprimată pe ecranul telefonului
culoarea mea preferată e cea a ochilor tăi
vers expirat despre cum mă pierd în ei
wish they weren't so deep and brown
wish you could see you through mine[3]

fuck belittling myself
to emphasize the greatness of my lover
we're both gods
i'm not agnostic anymore[4]

jur c-aș pune virgule
dar n-am gândurile în ordine
toate sunt o combinație dintre
tine, ochii tăi și expresia pe care o ai

1. dar totuși
2. somn de după-amiază
3. mi-aș dori să nu fie așa de adânci și căprui aș vrea să te poți vedea prin ai mei
4. la naiba cu autodeprecierea
   pentru a scoate-n evidență măreția iubitxi mex
   suntem amândox zei
   nu mai sunt agnosticx

când spun ceva *out of pocket*[5]
driven to psychosis by the thought of you naked[6]

m-am săturat de *self-censorship*[7]
stai să mai dau un *tweet*
ăsta nu e despre tine, promit
nu, nu o să-mi scot cărțile din *dust cover*[8]
se alege praful de tot ce-mi place

5. nelalocul lui
6. împinsx în psihoză cu gândul la tine dezbrăcatx
7. auto-cenzură
8. husă

cerulian **/ oana ungureanu**

decadent **/ oana ungureanu**

ochi / **Nichola**

mai rece decât sticla care mi-a mângâiat fața
cicatrice mai adâncă decât cea de lângă ochi
ochiul meu stâng e cel mai frumos ochi
cel drept încă e sticlos câteodată
cel stâng le-a văzut pe toate
tăietura fină de pe pleoapă
e doar o avertizare

de asta nu adorm înainte de 5 dimineața
nu vreau să vadă și ochiul drept
ce a văzut stângul
încă mai are o șansă
are dioptria mai mică
și griul e mai închis
încă are încredere în mine

stângul știe deja
că mi-am pierdut statutul de *gifted kid*[1]
și că nu mai ezit să fac greșeli
dar mă înțelege
știe că nu e vina mea
și că încerc
se mai zbate câteodată
când îl dezamăgesc
mai am trei luni de liceu
ochiul drept vede doar comentarii literare

stângul nimic
crede că le știe pe toate
nu vrea să vadă adevărul
vede doar tuș negru în fiecare dimineață și îl doare uneori
știe că doar așa

mă vede frumoasă dreptul în oglindă

1. copil înzestrat

stângul mă vede frumoasă oricum
n-a mai văzut pe cineva ca mine
mă acceptă oricum
îi e frică să nu-l părăsesc
de fiecare dată când îl închid
cam de 25 de ori pe minut
amândoi avem *abandonment issues*[2]

îi e frică să se deschidă
și mie
îi e frică de lumini puternice
și mie
am început să urăsc
să fiu în *spotlight*[3]

dar o fac pentru dreptul
în ochii lui încă sunt *gifted*[4]
îi mulțumesc pe amândoi
doar e ochi pentru ochi
și păcat pentru păcat

2. probleme de abandon
3. lumina reflectoarelor
4. înzestratx

dezamăgire pe repeat / **Nichola**

au trecut 2 ani
după ce au trecut încă 4 luni
nimic nu s-a schimbat pentru tine
dar eu?
mă învinovățesc în fiecare noapte
când nu pot să dorm de gândul că
încă îmi apăr agresorul

18 ianuarie, capricorn
18 ianuarie 2020
ți-am spus la mulți ani
în prea multe cuvinte
tu împlineai mult prea mulți ani
pentru o fată de 16 ani

18 ianuarie 2022
am 18 ani
prea mulți pentru gusturile tale ți-e așa frică de mine
încă am mesajul în *notes*[1]

ce naivă
i-am cerut scuze agresorului
pentru că m-a agresat

nu, nu sunt matură pentru vârsta mea
sweet, vulnerable, lonely and innocent
in no way mature[2]

only a child
and you a predator
still not mature
not sweet, vulnerable and innocent anymore[3]

1. notițe
2. dulce, vulnerabilă, însingurată și inocentă
   în niciun fel matură
3. doar un copil

e vina ta
still lonely cause I don't have any trust left[4]
e vina ta

habar n-aveam că
doar aveam nevoie de un tată
acum am nevoie doar de terapie
getting blamed for my daddy's issues
getting blamed for being preyed on
it sure is fun being a teenage girl[5]
știam că se va ajunge aici
aveam cuvântul divorț pe buze de la 6 ani
nu s-a întâmplat

am învățat *love-bombing*[6] de la tine
n-aveam nici 16 ani
când mi-ai spus că mă iubești
tata nu mi-a spus niciodată asta

în schimb
am învățat *love-bombing* și de la tata
când m-am întors
și mi-a umplut camera cu baloane

s-au spart unul câte unul
cu fiecare reproș pe care l-a țipat

e vina lui
s-au spart toate baloanele
e vina lui

   și tu un prădător
   tot nu matură
   nu mai sunt dulce, vulnerabilă și inocentă
4. tot însingurată pentru că nu mai am deloc încredere rămasă
5. învinuită pentru problemele tatălui meu
   învinuită pentru că sunt prădată
   cu siguranță este distractiv să fii adolescentă
6. tactică de manipulare unde abuzatorul oferă atenție și afecțiune intensă, devreme în relație, cu scopul de a face victima să se simtă datoare sau dependentă de abuzator și a o controla

I won
I escaped you
I'll escape him
good luck on escaping lifelong guilt[7]

vinovăție e tot ce poți simți
de asta nu mi-ai spus la mulți ani când am făcut 18 ani
știai că știu deja
never been a child
never been a teenager
so close to never being an adult but I'll be[8]
nu e vina mea.

printre crăpături, 2021 / **Paul Golban**

7. am câștigat
   m-am eliberat de tine
   o să mă eliberez și pe el
   baftă la scăpat de vinovăție pe viață
8. nu am fost niciodată un copil
   nu am fost niciodată o adolescentă
   atât de aproape de a nu fi adult dar voi fi

întrebarea / **Maria David**

ușor ușor dacă mă concentrez suficient

îmi pot ține-n mână sufletul să îl mângâi cu atenție
să-l ascult să-l privesc să-l întreb

mintea fuge grabnic în căutare de soluții dacă o țin în mâini e ca un cub rubik și mi s-a zis că-s anumite scheme să faci cubul rubik repede urmând o serie de instrucțiuni dar eu nu vreau

poate e mai distractiv să fac cubul rubik singură așa le zic lor când mă întreabă dar de ce n-ai ajuns și de ce n-ai făcut și de ce te frământi stai ca fraiera să faci singură un puzzle când deja cei de dinaintea ta l-au făcut și-au postat pas cu pas instrucțiunile și au numerotat piesele și-au vândut cărțile și-au postat tutorialul

în fine ce vreau să zic e că mintea sigur are rezolvare
o calmezi ritmic o inhibi chimic o strangulezi în mediul virtual o provoci politic
o educi științific o seduci ideologic o sufoci tehnologic

o înțelegi poate dacă ai noroc

o studiezi la facultate

dar un suflet mai greu îl cunoști

nu-ți dă nimeni o cheie și nici n-are ială

de fiecare dată trebuie să bați la poarta coastelor și apoi la ușa stomacului și uneori tre' să aștepți în pragul plămânilor și la intrarea urechilor și la granița pielii și pe malul degetelor și uneori tre' să știi să înoți în adâncurile ochilor și în golful din peninsula firelor de păr

dacă instrucțiunile astea mai mult te-au derutat e normal fiindcă nu pot să fie urmate

o singură regulă dacă pot să-i zic așa am învățat după lungi călătorii

o să pară banal fiindcă nu-i complicat —

dacă vrei un răspuns

întreabă.

where do you feel it[1] / **Oana Giuverdea**

1. unde o simți

rușinea toxică — un dicționar explicativ / **Maria David**

• a te răzgândi = ai făcut o greșeală, trebuia să știi de la început ce vrei
• a bea apă = a hidrata un corp nemerituos
• căutare de sine = investigare obsesivă a propriilor defecte
• maturitate = nu vom ajunge niciodată acolo, nu înțelegem noi (nu știu exact ce)
• tristețe = fițe, dom'ne...
• iubire = mila lui d-zeu, nu vezi cât de ratat ești?
• fericire = s-a zis că nu există, doar ce, ești hedonist?
• autosabotaj = nectarul dulce de pe muntele olimp
• sărăcie = ce meriți dacă te-ai născut sărac
• libertate = e bună dacă faci și ce vor ceilalți (profu', șefu', parlamentu')
• șansă = ai strivit-o sub picior demult (aveai doar una)

disclaimer[1]

împreună, ne putem elibera

1. asertiune, declarație

în absența altora se întâmplă mereu ceva cu mine / **Mara Cioroianu**

(îmi place cum sună, nu și ce-a însemnat)

corpul meu e unul neprotejat — soare roșu pe care-l văd
când cearta ajunge pe la final
și de-abia acum se conturează argumentul salvator —
absolv din vină la venirea autocontrolului —
am știut progresiv că-n absența altora se întâmplă mereu ceva cu mine

mișcarea mentală e tot ce am —
e poziția mea *default*[1] când învinețește totul predominant —
o pedeapsă ce nu prea stoarce

mă detașez sistematic la fenomene extreme
muzica recuzită, tu cu pojar la volan, vremea la cald — extrag intensități
mult prea mari și
simt cât trebuie mai puțin

am fost extrasă la rândul meu cu pipeta
personaje vii în mine
mă umplu de putere când le cresc semințele fără apă
am știut dintotdeauna să comunic după ce discuția se încheiase cum zic crei-
erele consumate de digital —
izbăvind pe viu

promisiunile făcute oamenilor la care nu ținem

violența din capul meu nu e singura violență umanoidă
ce-a stârnit să-mi curgă sânge din nas —
încerc să mă simt mai bine dar ideii cu un capăt mă plec
și așa nu mi se întâmplă des un punct roșu între picioare
sunt lucidă acum dar nu cuget prea mult
tot acum în zona de excludere și putere
am găsit cel mai afectuos arhetip de disperare

1. prestabilită; standard

cocaină în frunze. tripul ăsta e scurt. sunt goală iar tu ai nevoie de mai mult.
repetitiv ca atenția de scurtă durată. fulger dopaminergic. / **Raluca de Soleil**

câtă limită de binefacere are psihicul uman și cât bine ajunge să facă / **Mara Cioroianu**

la vârsta când mă jucam de-a sexul
corpul meu avea o perioadă
în care nu înceta din a mă acuza
că-l controlez

râd că actualmente rușinea mea seamănă cu ceva
pe care în mod normal nu l-aș atinge de frică

cât m-am amuzat ca să mă simt bine
cât de amuzantă trebuie să par acum la prima vedere

corpul ăsta din materia mea dar în savoarea altuia
are nevoi avansate —

trebuie să lăsați mereu coaja pe rană
ca ea să se vindece și să nu prindă infecții
nu luați ceva cu care să o tăiați
nu smulgeți cu dantura
nu râcâiți la ea
nu rupeți

cu ce fel de furie țintesc când idealizez
cât e remușcare și cât mă plimb din nevoie
la fiecare închidere mă deschid și
până și idealizarea motivată e un proces dureros

nu mai avem timp în sanctuare de corpuri și asta mă copleșește

dar e performanță / **Mara Cioroianu**

să mă țin de cuvânt
să nu cad din echilibru
să nu iau din viața cuiva și să pierd
din senzațiile senzaționale promise mie

există un loc entuziast unde însemn și eu ceva —
o chimicală albastră în avantaj și devenire —
căminele unde se aud de la parter răgușeli înfundate

nu mai disociez nu mai sabotez dinadins parteneriatul
nu tu intrigi, nu tu izolare perfectă, am vrut terapie modernă și am primit loialitate

corpul meu la eforturi uniforme se retrage
mă țin după el mă împerechez dimineții când soarele e gri
și când se enervează lumea mai greu

sunt stratego-defensivă —
superb corp înghesuit lângă teritoriu
pregătită să înlocuiesc ce-mi seamănă
încă simt nostalgii pe care le evitasem cu succes
pupilele dilatate sunt încredere și mă laud pe țărmul monden
dacă cineva te întreabă cât durează, cât răspunzi dintr-o direcție —

jocul stagnează și se adaptează
mă vreau pe plajă dar să nu bată soarele
poate câteva origami mileniale de căldură electrică în șanțuri de nisip

vacanță în anxietate capitalistă / **oana ungureanu**

nimic nu merge perfect în vacanța mea care trebuia să fie perfectă
atât de perfectă încât
toate relele lumii dispar
și nu mai simt *burnout* vreodată
și nu mai resimt relele capitalismului
așa de accentuat
încât
mă sufoc

☀️

anxietate capitalistă
proprietate
încerc de două nopți să merg la plajă
să mă
censored[1] [(pentru că rușine)
dar nu mi-ar fi fost la fel de rușine să zic
fut]
sub lună
sau (măcar) să fumez
la sunetul mării

dar oameni telefoane lumini bărci
buldozere
“cauți pe cineva?”

“arată-ți fața!”
oare cu mine vorbea

muzica perturbă valurile

frică nejustificată de apa întunecată
de monștrii marini
frică ~~ne~~justificată

1. cenzurat

de bărbați
de viol
de criză climatică
de plaje numai private
de extenuare

☀️

mă legăn ca marea
la fel de perturbată de muzică
mă scurg ca nisipul
la fel de aspru ca unele decizii ale oamenilor
plutesc prin viață ca norii
în continuă schimbare

am văzut o stea căzătoare
oare câte persoane și-au pus
dorința
astrală anuală onomastică
să dispară capitalismul
subit

oare pot ajunge pe ponton?
și dacă tot ne punem întrebări
oare putem ajunge la
o lume mai
blândă dreaptă iubitoare

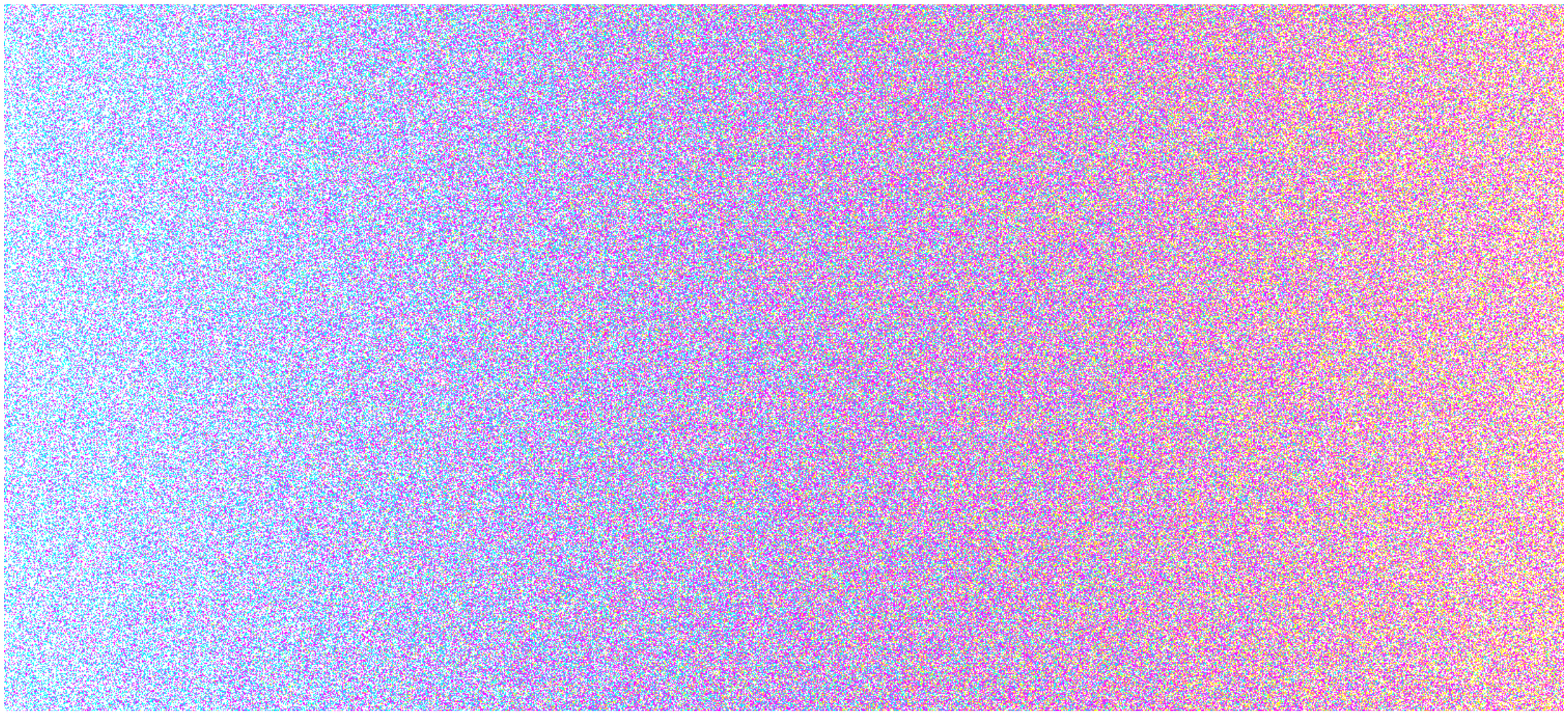
mi-e frică să plec de unde m-am oprit
și nu știu nici cum să ajung
la destinație

☀️

Zeițe și Zex vă dăruiesc
în astă seară
plăcerea mea în briza mării

confortul
și dis-confortul de la frig și civilizație
orgasmul meu pe stâncă sub cerul liber

mulțumesc pentru
stelele căzătoare
descoperiri
iubiri
speranță revoluționară
și briză

obsesii la microscop 2 / **Raluca de Soleil**

[fereastra vieții] **/ Raluca de Soleil**

lângă usturoi sălbatic, rădăcini expuse și râul (de) care am nevoie să fiu / vorbind cu câini, urmărind fluturi, ascultând păsări / îmi imaginez puterea de a fi un spațiu sigur pentru copii / să fie văzuți și auziți și iubiți cum a știut bell hooks / să înflorească fără teamă / mă gândesc să trec prin viață copii pe care nu i-am născut / dacă motivul meu e să mă salvez / de câte ori pot fi oamenii renăscuți / număr de câte ori am murit până acum / când soarele se întoarce cu fața la mine și țipă, încă sunt parte din întreg.

eliberare **/ oana ungureanu**

BIOGRAFII

Alexandra —

wattpad @wavinthroughsounds, instagram @innercityblues_, facebook.com/i8765

Arina-Ilinca Gheorghe —

instagram @arinaagheorghe

BAM —

BAM are 25 de ani, e din București și mereu și-a dorit să scrie. Scrisul a fost întotdeauna un scut și un refugiu pentru ea. Este preocupată să își creeze un spațiu în care să poată exista liber, fără constrângeri din afară și fără să-i lezeze pe alții. Încet-încet și cu ajutorul potrivit, îi iese.

Cătălina Matei —

Texte din volumul în curs de publicare Iubirea pentru morți e cea mai mare, Editura Casa de pariuri literare.

kary —

”and i suppose a teenager made you feel, what neither of your friends could (being16 is a blessing)”

instagram @charmingwuv

Daria-Maria Pană —

După o scurtă pauză prelungită și o schimbare de la poezie la proză, rămân o oportunistă ce nu se mulțumește cu puțin. Așa că, iată-mă pentru a doua oară aici, încercând iar și în continuare să mă descopăr căci doar așa pot atinge perfecțiunea la care aspiră orice nativ al zodiei scorpion. :)

linktr.ee/_daria.mihaella

Emilia Mardare —

Scriu mult despre cum mă simt în momentele în care viața mea își pierde sensul, scopul. Consider că poeziile mele sunt rap oldschool fără instrumental și sper că într-o zi să fiu măcar la fel de faimoasă ca Rico Nasty.

instagram @imparateasagolanilor, facebook.com/miz.emilia

Gabri Roșca —

instagram @electrikaetherika

Mara Cioroianu —

Mara Cioroianu (n. 2002) este studentă la Științe Politice și trăiește în București. A publicat poezie pe diverse platforme online (Cutra, Echinox, DLITE, etc.) și în reviste. Face parte din Cenaclul X, un grup de afinitate ce funcționează pe principiile feminismului intersecțional și ale teoriilor queer. Apare în prima antologie a Cenaclului X, Adăposturi, volum de literatură queer. A citit la festivaluri queer atât din cadrul evenimentelor Pride (la Iași și la București), la lecturi ținute de Cenaclul X, cât și în cadrul festivalului ,,Contrar Așteptărilor'' din martie 2022.

instagram @mara.de.la.primarie; facebook - Mara Cioroianu

Maria David —

Studentă în ultimul an la psihologie, pasionată de politică, dar uneori și obosită de aceasta. ADHD-istă (convinsă). Scriu proză de când aveam șapte ani și poezie de pe la nouă. În lumea mea ideală, s-ar putea trăi din poezie fără nicio problemă, iar eu aș trăi pe o plajă. :D

facebook.com/marychoco2000

Maria Martelli —

Maria Martelli scrie și cercetează înspre o lume antispeciistă, queer, feministă și post-capitalistă. Cel mai recent a publicat „Povestea Scroafei și a Devenirii Omului”, ilustrată de Otilia Jakab, coordonată de Comunitatea Vegană Queer, la editura Hecate și online, la Editura Pentru Literatură și Feminism. Povestirile ei scurte se găsesc în antologiile „Lumile noastre posibile: antologie de proză speculativă queer feministă”, coord. Carolina Vozian, ed. Hecate, 2020, și „Adăposturi”, antologia Cenaclului X, 2021. Face parte din echipa just wondering… unde scrie și co-produce filme scurte și eseuri animate. Adoră să privească plantele cum cresc și câinii cum dorm.

Nichola —

angsty, queer, dezvolt superputerea de a fi vulnerabilă prin poezie

instagram @nichola0

Oana Giuverdea —

Oana Giuverdea este un multiartist și un adult supraviețuitor al traumelor din copilărie.

instagram @oanartist, @oana.rugs

oana ungureanu —

Visează la o lume mai bună și luptă pentru principii queer decoloniale intersecționale anti-capitaliste, și pentru orice înseamnă solidaritate, vindecare colectivă și comuniune. Interesată de orice înseamnă științe sociale, nebunie și artă politică, dar și de jocuri video, vrăjitorie, natură și pisici. Cercetează, organizează, îngrijește, iubește și convietuiește cu animale nonumane, scrie când apucă, stă cu picioarele în noroi, folosindu-se de acestea ca metode de a cunoaște și înțelege lumea din jur și pe sine, precum și pentru a revendica și transforma.

linktr.ee/oana.ungureanu

Paul Golban —

Pasionat de poezie, traduceri literare, studii scandinave, biblioteconomie. Empatic, prietenos, loial, sincer, tolerant, gata să imortalizeze momentul printr-o poză sau un suvenir. A publicat în reviste literare, precum „Echinox“, „Steaua“, „Apostrof“, „Opt motive“ etc.

instagram @dadahowlpoetry, facebook.com/pauldaniel.golban

Raluca de Soleil —

Artistx interdisciplinarx scrie despre nebunie, queerness și interconectare. Poeziile lor sunt reacții creative la muzică, film și spectacol și intenționează să ofere un spațiu sigur pentru abordări intuitive asupra vindecării traumei. Își imaginează, învață despre și încearcă să practice alternative aboliționiste și intersecționale la sistemele de oprimare care locuiesc în mințile noastre și le împiedică să evolueze. Este autoarea volumului de poezii “Adulthood is a lifelong conversation about what we used to do as kids.” care poate fi cumpărat de pe www.ralucadesoleil.art

in*stagram @rae.de.soleil, twitter @ralucades*

Zia —

facebook.com/elizamarie.ene